

## КЪМЪ ТОПЛИТЪ СТРАНИ

— Презъ морето! Далечъ! Чака ви дълъгъ пътъ! Съберете сили! Изчистете перцата си, прегледайте крилата си! — разпореждаха се старитъ лястовици и подканяха младитъ.

— Защо? Защо? — пишъха младитъ, които се бѣха родили на пролѣтъ тукъ, въ гнѣздата подъ стрѣхитъ.

— Защо, защо? Защото ви чака смъртъ, ако останете, — отговаряха старитъ. — Всичко, което ви е радвало и давало животъ, ще изчезне. Ще окапятъ листата на дървесата. Слана ще попари цвѣтята. Ще се скриятъ всички мушици. Само есенниятъ вѣтръ ще свириме между оголѣлитъ клони на дървесата...

— Охъ, охъ!... — пискаха младитъ.

— А когато дойде зимата съ своята бѣла смъртъ? Бѣлата смъртъ! Знаете ли я вий?

— Охъ, охъ!... — още по-силно пискаха младитъ.

— Бѣлата смъртъ — това е снѣгътъ, — продължаваше старата лястовица, — бѣлиятъ снѣгъ, който ще покрие всичко, ще вледени всичко.

— О, о, охъ... стига! Отъ де знаешъ ти това? — питаха младитъ, на които очитъ се

пълнѣха вече съ сълзи.

— Азъ, наистина, не съмъ оставала зиме по тия мѣста, но го знамъ отъ старата книга на моитъ прадѣди, толкова голѣма и толкова стара, че не може да се сравни съ никоя човѣшка книга.

— Да вървимъ! Да вървимъ! — викнаха изведнажъ всички лястовички.

— Но пътътъ е тъй дълъгъ, нѣма ли да умремъ? — запитаха по-страхливитъ.

— Не всички ще стигнемъ до тамъ! — отвърна смѣло една лястовичка. — Мнозина ще загинатъ, но останалитъ ще летятъ напредъ, всѣкога напредъ!

— Напредъ! Напредъ! Все напредъ! — писнаха всички и щѣха да полетятъ още сжщия мигъ, ако не бѣха старитъ, които имъ напомниха да бждатъ благоразумни.

Трѣбваше да си отпочинатъ и тая нощъ и утре ведно съ зората да полетятъ презъ морето, далечъ, все по-далечъ, въ топлитъ страни.

Деца, които не разбираха отъ говора на лястовичкитъ, съ учудване забелязаха на другия день, че гнѣздата имъ сж празни.

Но децата бѣха по-учени отъ